

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ (1919-1933)

Δημοκρατία της Βαϊμάρης ονομάστηκε η σύντομη σε διάρκεια δημοκρατία στη Γερμανία του μεσοπολέμου, δηλαδή από το τέλος του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου (1918) μέχρι την επικράτηση του Χίτλερ και του Ναζιστικού κόμματος το 1933. Πήρε αυτή την ιδιαίτερη ονομασία, γιατί η πρώτη ελεύθερα εκλεγμένη κυβέρνηση της Γερμανίας, που μόλις είχε υπογράψει ανακωχή, ηττημένη στον πρώτο μεγάλο πόλεμο, θεώρησε σκόπιμο, τουλάχιστον τους πρώτους μήνες, να συνεδριάσει σε αυτή τη μικρή πόλη της κεντροανατολικής Γερμανίας. Η Βαϊμάρη, μία πόλη με πανεπιστήμιο, 100 περίπου χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα, που ήταν γνωστή ως η γενέτειρα του Γκαίτε και του Σίλερ, στάθηκε το ασφαλές καταφύγιο για τη Γερμανική εθνοσυνέλευση, γιατί ακόμη η πρωτεύουσα ήταν επικίνδυνη. Και ήταν επικίνδυνη, γιατί είχαν προηγηθεί συγκρούσεις από το Νοέμβριο του 1918 μέχρι τον Ιανουάριο του 1919, κυρίως μεταξύ μετριοπαθών αριστερών κομμάτων και του ριζοσπαστικού κινήματος των «Σπαρτακιστών» του Καρλ Λίμπκνεχτ και της Ρόζα Λούξεμπουργκ.

Ο Λίμπκνεχτ είχε φύγει από το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (SPD), επειδή το κόμμα συναίνεσε στον πόλεμο και ίδρυσε το «Σύνδεσμο Σπάρτακος», με τη σύντροφό του Λούξεμπουργκ, μία Πολωνή πρόσφυγα, οποία ήταν ο ιθύνων νους της οργάνωσης. Εκμεταλλευόμενοι τη δραματική επιδείνωση της ποιότητας ζωής των εργατών του Βερολίνου ήθελαν να καταλάβουν την εξουσία και να διαμορφώσουν ένα κομμουνιστικό καθεστώς, όπως έκανε ο Λένιν στη Ρωσία. Ο Λένιν, για να ανταποδώσει τη βοήθεια που του είχαν προσφέρει το 1917 οι Γερμανοί στρατηγοί (τον είχαν πάρει από την Ελβετία, που ήταν εξόριστος, και τον έστειλαν στην Ρωσία για να ρίξει το καθεστώς και έτσι να αποσχιστεί η Ρωσία από τις δυνάμεις τις Αντάντ), έστειλε 12 εκατομμύρια μάρκα και Ρώσους «διπλωμάτες» για να οργανώσουν το Γερμανικό προλεταριάτο.

Στις 9 Νοεμβρίου, δηλαδή τη μέρα που ιδρύθηκε η Γερμανική Δημοκρατία, οι Σπαρτακιστές κηρύττουν τη Γερμανική Σοσιαλιστική Δημοκρατία υψώνοντας μια κόκκινη κουβέρτα στα Ανάκτορα. Χάος επικράτησε στους δρόμους του Βερολίνου, συγκρούσεις, πυροβόλα και επεισόδια. Στις 7 Δεκεμβρίου του 1918 οι Σπαρτακιστές κηρύττουν γενική απεργία και στις συμπλοκές σκοτώνονται 20 άνθρωποι. Εν τω μεταξύ 3.000 πρώην στρατευμένοι ναύτες, με

την ονομασία Λαϊκή Ναυτική Μοίρα, είχαν καταλάβει τα Ανάκτορα και στις 23 Δεκεμβρίου του 1918 καταλαμβάνουν και την Καγκελαρία πιάνοντας ομήρους.

Στις 5 Ιανουαρίου του 1919 αρχίζει η επονομαζόμενη «εβδομάδα του Σπάρτακου» με διαδηλώσεις και καταλήψεις κτιρίων (ακόμη και του αρχηγείου της Αστυνομίας). Οι Σπαρτακιστές δεν είχαν όμως οργανωμένο και καλά εξοπλισμένο στρατό και επιπλέον είχαν να αντιμετωπίσουν τα Freikorps (Ελεύθερα Σώματα), που ήταν άτακτα σώματα στρατιωτών του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και τα οποία υπέγραψαν συμφωνία με τη Δημοκρατική κυβέρνηση του σοσιαλδημοκράτη Έκμπερτ, για να καταστείλουν την εξέγερση των Σπαρτακιστών. Με την εντολή να πυροβολούν τον οποιοδήποτε σε ακτίνα 3 μέτρων τα Freikorps εισβάλλουν στο Βερολίνο και καταπνίγουν στο αίμα την εξέγερση των κόκκινων.

Για τις 19 Ιανουαρίου του 1919 προκηρύχθηκαν εκλογές. Το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα κερδίζει την πλειοψηφία και στην επαρχιακή πόλη της Βαϊμάρης ψηφίζεται νέο σύνταγμα. Όμως η νέα δημοκρατικά εκλεγμένη πολιτική τάξη της χώρας ήταν άτολμη, γιατί φοβήθηκε να αντικαταστήσει την παλιά Αυτοκρατορική τάξη πραγμάτων στο δημόσιο τομέα και στο δικαστικό σώμα. Επιπλέον η καταστολή της εξέγερσης των Σπαρτακιστών ακολουθήθηκε από μία εκστρατεία τρόμου (έναν πραγματικό εμφύλιο πόλεμο) με τα Freikorps να τρομοκρατούν και ουσιαστικά η Δημοκρατία να στηρίζεται σε παραστρατιωτικά σώματα αντί να δημιουργήσει δικό της, αφοσιωμένο στη δημοκρατία, σώμα ασφάλειας.

Έτσι «η ένοπλη τρομοκρατία της Δημοκρατίας αποτελούσε απόδειξη της παταγώδους αποτυχίας της, της υποταγής της στις ίδιες δυνάμεις που η επανάσταση υποτίθεται ότι θα κατέστειλε». Ακολούθησε η υπογραφή της Συνθήκης των Βερσαλλιών, σύμφωνα με την οποία η Γερμανία έχανε το 13% των εδαφών της (να σημειωθεί εδώ ότι οι Σύμμαχοι δεν είχαν κατακτήσει Γερμανικό έδαφος στα 4 χρόνια του πολέμου), το 10% του πληθυσμού της και τους πιο σημαντικούς φυσικούς πόρους της χώρας, με τους οποίους η Γερμανία θα αποπλήρωνε τις πολεμικές αποζημιώσεις. Πολλοί, κυρίως οι στρατιωτικοί, οι οπαδοί του παλαιού καθεστώτος και οι ακροδεξιοί κύκλοι στη χώρα θεώρησαν ότι η υπογραφή της Συνθήκης των Βερσαλλιών ήταν προδοσία της Δημοκρατίας.

Μάλιστα ο Ματίας Έρτσμπεργκερ, ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας που υπέγραψε τη Συνθήκη, δολοφονήθηκε το 1921. Ο χειμώνας του 1919 - 1920 έφερε μεγάλη πείνα και το

Μάρτιο του 1920 έγινε ένα πραξικόπημα. Επειδή η Συνθήκη των Βερσαλλιών προέβλεπε διάλυση των ταγμάτων Freikorps, η κυβέρνηση, που τόσους μήνες τα ανέχτηκε ή και στηρίχτηκε σε αυτά, προσπάθησε να εφαρμόσει τον όρο της Συνθήκης, αλλά τα τάγματα αντέδρασαν και στις 13 Μαρτίου μπήκαν στο Βερολίνο, με τη βοήθεια του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Η κυβέρνηση διέφυγε στη Δρέσδη και ο Πρώσος πολιτικός Βόλφγκανγκ Καπ αυτοανακηρύχτηκε καγκελάριος.

Τελικά το όλο εγχείρημα αποδείχτηκε φαρσοκωμωδία, ο στρατός απέσυρε την υποστήριξη στο πραξικόπημα και τα Freikorps αποσύρθηκαν από την πρωτεύουσα. Αλλά για μία ακόμη φορά η δημοκρατική κυβέρνηση δεν εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να απαλλαγεί από τα τάγματα. Όχι μόνο δεν τιμώρησε κανέναν για το πραξικόπημα (ο επικεφαλής του στρατού Ζέεκτ, μάλιστα, παρέμεινε στη θέση του), αλλά τις ίδιες μονάδες τις χρησιμοποίησε για να καταστείλει εξέγερση των Σπαρτακιστών στην κεντρική Γερμανία. Στις 6 Ιουνίου 1920 οι νέες εκλογές έφεραν στο Ράιχσταγκ με πλειοψηφία το συνασπισμό των κεντροδεξιών κομμάτων.

Ο ρατσισμός, η ξενοφοβία και ο αντισημιτισμός άρχισε να αυξάνει μετά και την εμφάνιση εκατοντάδων χιλιάδων ανατολικοεβραίων διωγμένων από το χάος της Ρωσικής Επανάστασης. Οι επιθέσεις εναντίον τους άρχισαν να γίνονται καθημερινό φαινόμενο και αναγκάστηκε η Γερμανική Εβραϊκή κοινότητα να ξεχωρίσει τη θέση της από τους ανατολικούς Εβραίους. Ήδη από το 1917 Γερμανικοί κύκλοι είχαν αρχίσει να θεωρούν τους Εβραίους κεφαλαιοκράτες υπεύθυνους για την ήττα στο μέτωπο, αν και πρέπει να τονίσουμε ότι στην έναρξη του μεγάλου πολέμου χιλιάδες Εβραίοι έσπευσαν να καταταγούν στο Γερμανικό στρατό. Τους θεωρούσαν εγκληματίες, ανήθικους, προαγωγούς.

Οι «άνθρωποι της πόλης», όπως έλεγαν τους Εβραίους οι Γερμανοί, θεωρούσαν ότι ήταν απειλή για τον απλό και αγνό κόσμο της Γερμανικής επαρχίας. Τώρα όμως, δηλαδή το 1920, ο αντισημιτισμός δεν ήταν μία αντιπαράθεση πόλης με επαρχία, όπως ήταν τα προηγούμενα χρόνια, αλλά στόχο είχε τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, γιατί θεωρούνταν Εβραιοκρατούμενη και υπεύθυνη για την ήττα. Τότε (1920) ήταν που δημοσιεύτηκαν στη Γερμανία «Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», ένα Ρωσικό πλαστογράφημα, που περιέγραφε μια υποτιθέμενη συνωμοσία για την εδραίωση της Εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας και αυτό το παραμύθι (;) έγινε αμέσως πιστευτό στη Γερμανική επικράτεια.

Στις 24 Ιουνίου του 1922 δολοφονείται από έναν πρώην αξιωματικό του πολεμικού ναυτικού, τον Έρβιν Κέρν, ο υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Βάλτερ Ρατενάου. Ο υπουργός ήταν Εβραϊκής καταγωγής και είχε παραιτηθεί από τη θέση του επικεφαλής της AEG και γι' αυτό στα μάτια των Γερμανών ήταν ένας Εβραίος καπιταλιστής σύμβολο της Εβραϊκής διακυβέρνησης της Βαϊμάρης. Ήταν πραγματική τρέλα να αναλάβει ένας Εβραίος δημόσιο αξίωμα εκείνη ιδιαίτερα την περίοδο της Γερμανικής ιστορίας και, παρόλο που όλοι φοβόντουσαν ότι θα συμβεί κάτι τέτοιο, η δολοφονία του συντάραξε το Βερολίνο και μάλιστα τα εργατικά σωματεία κήρυξαν ημέρα πένθους γι' αυτόν τον πλούσιο βιομήχανο της Γερμανίας.

Το 1921 το μάρκο έχασε τη μισή αξία του, αλλά μετά τη δολοφονία Ρατενάου κατέρρευσε πραγματικά. Η ισοτιμία του με το δολάριο από 4,2 προς 1 έφτασε 493 προς 1 και το 1922 1.134 προς 1. Τον Ιανουάριο του 1923 οι Γάλλοι και οι Βέλγοι καταλαμβάνουν το Ρουρ, το βιομηχανικό κέντρο γαιάνθρακα της Γερμανίας, γιατί νόμιζαν ότι η Γερμανική κυβέρνηση χρησιμοποιούσε το μεγάλο πληθωρισμό για να μην καταβάλει τις πολεμικές αποζημιώσεις. Η εισβολή αυτή προκάλεσε έλλειψη κάρβουνου το χειμώνα και εκτόξευση της ισοτιμίας σε 4.620.455 μάρκα προς 1 δολάριο. Τότε ήταν που εκδόθηκε και χαρτονόμισμα του 1 δισεκατομμυρίου και τον Οκτώβριο του 1923 χαρτονόμισμα 100 δισεκατομμυρίων, πράγμα που σήμαινε ότι το μάρκο δεν υπήρχε πια.

Όσοι είχαν «σκληρό» νόμισμα πλούτισαν σε μια νύχτα, ενώ η μεσαία τάξη εξαφανίστηκε. Ο πληθωρισμός βοήθησε την κυβέρνηση να αποπληρώσει τα περισσότερα πολεμικά της χρέη ξεπληρώνοντας Γερμανούς, που είχαν αγοράσει ομόλογα, με ρευστό πληθωριστικό, δηλαδή ανύπαρκτο. Τα όποια οφέλη όμως είχε η κυβέρνηση και κάποιες επιχειρήσεις, που εξασφάλισαν φτηνές πιστώσεις, ήταν πρόσκαιρα, γιατί τότε σημειώθηκε μία τεράστια μεταφορά πλούτου από τη μεσαία τάξη της Γερμανίας σε μια μικρή μερίδα νεόπλουτων και επήλθε έτσι μια εντυπωσιακή κοινωνική μεταβολή. Ταυτόχρονα η ανεργία μάζιζε την εργατική τάξη, ενώ δημόσιοι υπάλληλοι, δάσκαλοι, καθηγητές έπεσαν στην ανέχεια, με αποτέλεσμα να αυξηθεί η δυσαρέσκεια στην κυβέρνηση.

Οι μισθοί μεταφέρονταν με καρότσια από τις τράπεζες στις επιχειρήσεις με τέτοιο τεράστιο πληθωρισμό που υπήρχε. Πολλές εταιρείες πλήρωναν σε κοφίνια τους υπαλλήλους τους δύο

φορές την ημέρα, για να προλαβαίνουν να ψωνίζουν το μεσημέρι είδη πρώτης ανάγκης πριν τους προλάβει ο απογευματινός πληθωρισμός. Οι έμποροι χαρτιού συγκέντρωναν τα χαρτονομίσματα, που τυπώνονταν την εβδομάδα και τα πουλούσαν για απλές κόλλες. Μέχρι και τα εμφιαλωμένα μπουκάλια κρασί είχαν ετικέτες από χαρτονομίσματα. Αναφέρεται ότι το 1923 το ¼ των μαθητών του Δημοτικού ήταν κάτω από το μέσο όρο ύψους και βάρους. Τα κρούσματα φυματίωσης εξαπλασιάστηκαν και αυξήθηκαν κατά 1.000% τα παιδιά που έπασχαν από ραχίτιδα.

Ασιτία, θάνατοι και αυτοκτονίες παντού. Ουρές στα καταστήματα να προλάβουν βασικά προϊόντα διατροφής πριν εξαντληθούν. Το κόστος ζωής μιας τετραμελούς οικογένειας έφτασε τα 15 τρισεκατομμύρια μάρκα το μήνα (π.χ. ένα γραμματόσημο στοίχιζε 40.000 μάρκα και ένα τηλεφώνημα 100.000 μάρκα). Ξαφνικά, όμως, όλα άλλαξαν. Καγκελάριος ανέλαβε ο συντηρητικός Γκούσταφ Στρέζεμαν, ο οποίος προώθησε την ιδέα ίδρυσης νέας τράπεζα, που θα αναλάμβανε να εκδώσει χρήμα, που θα αντικαθιστούσε τα υπάρχοντα, χωρίς αξία, χαρτιά. Το νέο νόμισμα ονομάστηκε «Ρέντενμαρκ» και η αξία του καλυπτόταν από υποθήκη στα αποθέματα χρυσού της Γερμανίας.

Έκλεισε τα πιεστήρια, που τύπωναν χρήμα και περιορίσε την πίστωση. Εξαφανίστηκαν έτσι τα μηδενικά στα χρήματα και η ισοτιμία του νέου νομίσματος με το δολάριο έφτασε στα επίπεδα του 1914 (4,2 προς 1). Τα θετικά αποτελέσματα, όμως, θα άρχιζαν να φαίνονται μετά από καιρό, ενώ στο μεταξύ η ακροδεξιά με το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα και ένα νέο ηγέτη, τον Χίτλερ, αρχίζει να έχει μεγάλες συμπάθειες. Κατηγορήθηκε η Δημοκρατία της Βαϊμάρης για τον τεράστιο πληθωρισμό. Η βασική συμμορία των κακών ήταν οι δημοκράτες, οι σοσιαλιστές και οι Εβραίοι, οι οποίοι είχαν συνωμοτήσει για το κακό της Γερμανίας. Στις πρώτες εκλογές, μάλιστα, μετά την κρίση του πληθωρισμού, ο Χίτλερ κέρδισε 2 εκατομμύρια ψήφους, ενώ πριν η δύναμή του περιοριζόταν μόνο στη Βαυαρία.

Με τη βοήθεια του αξιωματικού του στρατού και στενού του συνεργάτη Έρνστ Ρεμ ιδρύει τα τάγματα εφόδου (SA), που από 55 μέλη έφτασαν να αριθμούν σε λίγο καιρό τα 15.000 μέλη και τα χρησιμοποιεί για εκφοβισμό. Η ηγεσία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης κατηγορήθηκε επιπλέον για τη δειλία που έδειξε στην κατοχή της Ρουρ από Γάλλους και Βέλγους. Στην αρχή η κυβέρνηση επέλεξε την παθητική αντίσταση σε αυτή την εισβολή σε Γερμανικό έδαφος, με διαδηλώσεις και απεργίες, αλλά στη συνέχεια ο νέος καγκελάριος Γκούσταφ

Στρέψεμαν συνδύασε τη νίκη του επί του πληθωρισμού με αλλαγή της πολιτικής πάνω στην ξένη κατοχή ακυρώνοντας την παθητική αντίσταση, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη δυσαρέσκεια.

Ο Χίτλερ επιχείρησε μάλιστα και πραξικόπημα στις 8 Νοεμβρίου του 1923, το «πραξικόπημα της μπιραρίας», που τελικά αποδείχτηκε πραγματικό φιάσκο. Όμως, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, η Δημοκρατία της Βαϊμάρης έδειξε ανοχή σε τέτοια φαινόμενα. Ο Χίτλερ τιμωρήθηκε με μόνο 5 χρόνια κάθειρξη κι όχι με απέλαση, όπως θα όφειλε να του επιβληθεί, καθώς ήταν Αυστριακός. Και μάλιστα εξέτισε την ποινή του σε 13 μήνες, κατά τη διάρκεια της οποίας άρχισε να γράφει το βιβλίο «ο Αγών μου». Η περίοδος από το τέλος του υπερπληθωρισμού το 1924 έως το μεγάλο κραχ του 1929 ήταν η μοναδική περίοδος σταθερότητας της Δημοκρατίας, «η χρυσή εποχή της Βαϊμάρης».

Παράλληλα με το τέλος της οικονομικής κρίσης οι παλιοί σύμμαχοι της Αντάντ, με την πίεση των Αμερικανών, δέχονται τη μείωση των ετήσιων πολεμικών αποζημιώσεων (Σχέδιο Ντέιβις) και επιπλέον άρχισαν να εισρέουν πολλά χρήματα από δάνεια των πρώην εχθρών της Γερμανίας. Τα παραπάνω έδωσαν εντυπωσιακή ώθηση στη Γερμανική οικονομία, αλλά, παρά τη βελτίωση, η κοινή γνώμη της χώρας δεν αναγνώριζε πια στη Δημοκρατία καμιά επιτυχία. Επιπλέον εκείνη την περίοδο είχαμε τη σεξουαλική απελευθέρωση στη Γερμανία με το γυμνό ως θέαμα να είναι ιδιαίτερα δημοφιλές. Τότε ήταν που εμφανίστηκε και η περίφημη Ζοζεφίν Μπέικερ, η οποία χόρευε γυμνή στα καμπαρέ.

Ταυτόχρονα συνέβησαν και σεξουαλικά εγκλήματα και όλα αυτά επέτειναν την εντύπωση της κοινής γνώμης ότι υπεύθυνη ήταν η Δημοκρατία. Ακόμη κι όσοι γνώρισαν την ευημερία εκείνη την εποχή ελάχιστα εκτιμούσαν τη δημοκρατική κυβέρνηση. Το δημοκρατικό καθεστώς θεωρούνταν ο δούρειος ίππος των προδοτών πολιτικών και των Εβραίων, φυσικά, να κάνουν κακό στη Γερμανία. Από τη μια, λοιπόν, οι υποστηρικτές της Δημοκρατίας αδυνατούσαν να την υποστηρίξουν και από την άλλη υπήρχαν κάποιοι που καιροφυλακτούσαν να την καταλύσουν. Το Ναζιστικό κόμμα μέχρι το 1926 ήταν ανοργάνωτο και ήταν ένα νέο πρόσωπο, ο Γιόζεφ Γκέμπελς, ο πιο έξυπνος του κόμματος.

Οργάνωσε το κόμμα με γραφεία, ταμείο, εφημερίδα και προπαγάνδα, προσπαθώντας να εξωραΐσει το αντιεβραϊκό μένος του κόμματος. Εν τω μεταξύ το 1925 πεθαίνει ξαφνικά ο

σοσιαλδημοκράτης πρόεδρος Έμπερτ και προκηρύχθηκαν εκλογές με τα δεξιά κόμματα να κατεβάζουν και να κερδίζουν με υποψήφιο τον στρατηγό Χίντενμπουργκ, τον υπεύθυνο της ήττας στο μεγάλο πόλεμο, ενώ οι εθνικοσοσιαλιστές κατέβασαν τον επιτελάρχη του, τον Λούντεντορφ. Ο Χίντενμπουργκ, που με επιδέξιο τρόπο είχε καταφέρει να αποσείσει από πάνω του τις ευθύνες της ήττας και της ντροπιαστικής Συνθήκης των Βερσαλλιών, παρόλο που ήταν ήρωας των εθνικιστών, λειτούργησε ως πραγματικός υποστηρικτής της Δημοκρατίας.

Όμως με την ανεργία από τη μια, που προκάλεσε την Πρωτομαγιά του 1929 τεράστιες διαδηλώσεις με 19 νεκρούς και 65.000 συλληφθέντες και τους ακραίους του Χίτλερ, από την άλλη, να προσπαθούν να αναστατώσουν το σύστημα της Βαϊμάρης βάζοντας βόμβα με τον Γκαϊμπελς στο Ράιχσταγκ, η Γερμανία έρχεται αντιμέτωπη με το μεγάλο κραχ του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης στις 22 Οκτωβρίου του 1929. Μόλις 6 χρόνια από το τέλος της φοβερής περιόδου του υπερπληθωρισμού η ζωή των Γερμανών έγινε πάλι αβίωτη. Οι Αμερικανοί, που είχαν χορηγήσει βραχυπρόθεσμα δάνεια στη Γερμανία, τα ανακάλεσαν και έπαψαν να χορηγούν νέα, θορυβημένοι κιόλας από την εντεινόμενη βία της ακροδεξιάς, με αποτέλεσμα την έλλειψη ρευστού.

Οι καταυλισμοί αντίσκηνων άρχισαν να κάνουν την εμφάνιση στις παρυφές των Γερμανικών πόλεων. Τότε ήταν που επήλθε και πολιτική κρίση, με την αδυναμία των δημοκρατικών κομμάτων να συνεργαστούν, με αποτέλεσμα να προκηρυχτούν εκλογές πρόωρα (1930), που στάθηκε μία μοναδική ευκαιρία για να αναδειχτεί ο Χίτλερ. Οι δημοκρατικές δυνάμεις της Βαϊμάρης δεν εκτίμησαν σωστά τη δυναμική των ακροδεξιών, πράγμα που θα τους έκανε να συνασπιστούν έγκαιρα και να αποτρέψουν την άνοδό τους στην εξουσία. Οι εθνικοσοσιαλιστές, με έντονη προεκλογική εκστρατεία και προβάλλοντας τους τρεις εχθρούς, που ευθύνονταν για τα δεινά της Γερμανίας, δηλαδή τους Εβραίους, τη Βαϊμάρη και τις ξένες δυνάμεις, κατέλαβαν τη δεύτερη θέση σε ψήφους, με πρώτο το σοσιαλδημοκρατικό και τρίτο, τη μεγάλη έκπληξη, το Γερμανικό Κ. Κ. Τα λάθη και οι κόντρες των δημοκρατικών κομμάτων, αριστερών και δεξιών, συνεχίστηκαν και τα επόμενα 2 χρόνια. Δεν μπορούσαν να σχηματίσουν σταθερή κυβέρνηση, με αποτέλεσμα να φτάσουμε το μεσημέρι της Δευτέρας 30 Ιανουαρίου 1933 που ο Χίτλερ ορκίστηκε καγκελάριος της Γερμανίας, αν και ποτέ δεν κέρδισε τις εκλογές. Αυτό σήμανε το τέλος της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης.

Δημοσιευμένο στις 25 Σεπτεμβρίου 2016 στο:

<http://greekworldhistory.blogspot.gr/2016/09/1919.html#more>